

(א) [לעיל דף י"א: וש"נ],
(ב) [שנת מצ קלה. יצמנה
כת. ז"ק [ד.], ג] [לעיל
ד. וש"נ], (ד) [לעיל י"ב:],
(ה) עירובין טו: (ו) לעיל
דף י"ב, (ז) עירובין טו:
(ח) יד: רש"י ד"ה שאם.

ליקוטי רש"י

סככה בחיצים. צ"ח
יד של חנים פלקיי"ש
צ"ח. זכרים. ענין
שלנו שמוצין אותה צ"ח
קיצול של חן. בשרה.
דא"ג. דללים מיהו
פשוטי כלי עץ אין מקבלין
טומאה. נקבות. שיש
נקב צרשן והסך עשוי
כמנע ונכנס לתוך הנקב
הוא להו מקבלין שכלי עץ
וראוין לקבל טומאה
ופסולה [לעיל י"ב:]. אם
יש ריוח ביניהן
כמותן. לסקך שם נסכין
כשר. פרוץ בעומד. כל
ההיקף כולו עשוי קו.
בנכנס ויוצא. שיהא
שפוד יכול ליכנס וליצא
צריח שצניחם דהשתא
הו ריוח עמי משעור
שפוד ואינו מלמנס
[עירובין טו:].

הגהות וציונים

[א] [מר סבר במ"א
תקרה צ"ח כשנוטף
אחת מבינתים ולבית
הצ"ח או מפקפק או
נוטף אחת מבינתים
וא"ל ר"מ בין ב"ש בין
ב"ה אי נוטף אחת
מבינתים אין אי צ"ח
צ"ח. מהרש"ל [גליון]:
צ"ח צריך להוסיף סכך
פסול (כת"י): [ג] צ"ח
ומאי קמ"ל ר' דסתם
(דפ"ר): [ז] הא"ר הוא
מקבל טומאה (הגה'
הב"ח על רש"י שבר"ף)
וענין ילקוט מפרשים:
[ה] צ"ח בין (מנחת
יהודה): [ו] צ"ח הרבה
(דק"ס): [ז] בדפ"ר
ליחא עד סוף הדיבור
הוא מיותר (דק"ס)
הרש"ש הגיה דהא"ר
וכו': [ח] ברש"י איתא
הפס"ס: [ט] צ"ח
מדפ"ר [גנוי יוסף]:

לעזי רש"י

אשפודיי"ש. פירוש
ארוכות המטה. העלים
שהם לאורך המטה (רא"ש
כלים פ"ח מ"ה וענין
רמז"ם שם רש"י לכו"ף
מו"ק דף י"ז ע"א ד"ה
דג"ש).

מתני' תקרה שאין עליה מעזיבה. סתם תקרה צנכרים שיש
צ"ח ארבעה: מעזיבה. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צנכר עזרא
(נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלואה ממוכה עפר להחזיק
החומה: ר' יהודה אומר. צ"ח וצ"ח נחלקו בדבר: ב"ש אומרים.
אם צ"ח יש צ"ח תחתיה לשם סוכה:
מפקפק. סותר ומנענע את כולן
ואח"כ נוטל אחת מצניחים ונותן
פסל צמקומה ולקמן מפרש למה לי
תרת: וב"ה אומרים מפקפק. משום
תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת
פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר
צנכרים שיש צ"ח ד' לסקך את כולה
והיינו כרצו ושמאל מתוך לה לקמן
צמקרא: או נוטף אחת מבינתים.
ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי
דאיכא עשיה מעליא: רבי מאיר
אומר נוטף אחת מבינתים אב"ל
לא יפקפק. שאין פקפוק מועיל לו
ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים ועל ידי פסל שצניחים
מתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול צ"ח צמקרא מיתוקמא
דכפרישית לעיל^א דניהו שני פסלים
צמקרא ואין צ"ח אלא ח' אמות דדופן
עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן
להו לצנכרים מן הסוכה אי נמי סצירא
ליה כרצו דאמר לקמן (סז) סכך פסול
צ"ח מן הלך צ"ח מן האמלע צמקרא
אמות הלכך לא פסלי צנכרים
שצניחים דליכא שיעור^ב פסול צ"ח:
גמ' בשלמא ב"ה טעמיה משום
תעשה ולא מן העשוי. צפסול וכן
מן העשוי לצ"ח ולא לסוכה שאין שם
סוכה עליו וגורת תקרה לית להו
צמקרא צנכרים ואפילו צני ארבעה:
א"ל ב"ש. דצעו תרת: אי משום
גורת תקרה. אית להו דאין מסככין
צנכרים משום הכי לא מהני פקפוק:
דהכי קאמרי בו. כלומר לא מהני
פקפוק אלא נטילה אחת מצניחים
דאיכא מעשה מעליא וגורת תקרה
נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק
הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל
אחת מצניחים: ח"ק. ליה רצי
מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדבר זה
דצ"ח כותי סצירא להו דאין
מסככין צנכרים ולא מהני פקפוק:
ומאי קמ"ל. דסתמא^א למתני' מאי
אשמעינן צ"ח פלוגתא למיתנייה
צמתני': אומר ר' חייא בר אבא בו.
רישא לאו משום גורת תקרה איפלוג
אלא צנכרים שאין צני ארבעה אצל
משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש
ומשום גורת כלים נגעו צ"ח לפסול
עץ מינה ולא מקבלים טומאה גור
צ"ח אלו כלים המקבלים טומאה:

מתני' תקרה שאין עליה מעזיבה ר' יהודה
אומר בית שמאי אומרים מפקפק ונוטל אחת
מבינתים ובית הלל אומרים מפקפק או נוטל
אחת מבינתים רבי מאיר אומר נוטל אחת
מבינתים ואינו מפקפק: **גמ'** בשלמא ב"ה
טעמיהו משום^א תעשה ולא מן העשוי אי
מפקפק עביד ליה מעשה אי נוטל אחת
מבינתים עבד בה מעשה אלא בית שמאי
מאי טעמיהו אי משום תעשה ולא מן העשוי
בחדא סגי אי משום גורת תקרה בנוטל אחת
מבינתים סגי לעולם משום גורת תקרה והכי
קאמרי אף על פי שמפקפק אי נוטל אחת
מבינתים אין אי לא לא אי הכי אימא סיפא
ר' מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא
יפקפק רבי מאיר היינו בית שמאי הכי קאמר
^א לא נחלקו ב"ש וב"ה בדבר זה מאי קמ"ל
דר"מ אית ליה גורת תקרה ור"י לית ליה גורת
תקרה והא אפליגו בה חדא זימנא דתנן
^א מסככין בנסרים דברי ר' יהודה ורבי מאיר
אוסר א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן רישא
בנסרים משופין עסקינן ומשום גורת כלים
נגעו בה ולר"י אומר רב דאמר^א סככה בחיצין
זכרים כשרה בנקבות פסולה ולא גזר זכרים
אטו נקבות הכא נמי לא נגזר נסרים משופין
אטו כלים אלא על כרחך רישא פליגי בגורת
תקרה וסיפא פליגי בגורת תקרה ואפליגי
בתרת זימני ל"ל סיפא ר' יהודה (היא) דקא
אמר ליה לרבי מאיר אמאי קא אסרת בנסרים
משום גורת תקרה האי סברא לבית שמאי
הוא דאית להו ובית הלל לא גזרי ואמר רבי
מאיר לא נחלקו ב"ש וב"ה בדבר זה הניחא
לרב דאמר מחלוקת בשיש בהן ארבעה דר'
מאיר אית ליה גורת תקרה ורבי יהודה לית
ליה גורת תקרה אלא לשמואל דאמר בשאין
בהן ארבעה מחלוקת אבל יש בהן ארבעה
דברי הכל פסולה סיפא במאי פליגי בביטולי
תקרה קא מיפלוגי מר סבר בטלה בהכי ומר
סבר בהכי לא בטלה^א: **מתני'** המקרה
סוכתו בשפודין או בארוכו המטה אם יש ריוח
ביניהן כמותן כשרה^א החוטט בגדיש לעשות
לו סוכה אינה סוכה: **גמ'** לימא תיהוי תיובת'
דרב הונא בריה דרב יהושע דאתמר^א פרוץ
כעומד רב פפא אומר מותר ורב הונא בריה
דרב יהושע אומר^א אסור אמר לך רב הונא
בריה דרב יהושע מאי כמותן בנכנס ויוצא

רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא יפקפק. שאין
פקפוק מועיל לו ורצי מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים וע"י פסל שצניחים מיתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול פסל צמקרא צנכרים שיש צ"ח ארבעה: מעזיבה. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צנכר עזרא
(נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלואה ממוכה עפר להחזיק
החומה: ר' יהודה אומר. צ"ח וצ"ח נחלקו בדבר: ב"ש אומרים.
אם צ"ח יש צ"ח תחתיה לשם סוכה:
מפקפק. סותר ומנענע את כולן
ואח"כ נוטל אחת מצניחים ונותן
פסל צמקומה ולקמן מפרש למה לי
תרת: וב"ה אומרים מפקפק. משום
תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת
פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר
צנכרים שיש צ"ח ד' לסקך את כולה
והיינו כרצו ושמאל מתוך לה לקמן
צמקרא: או נוטף אחת מבינתים.
ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי
דאיכא עשיה מעליא: רבי מאיר
אומר נוטף אחת מבינתים אב"ל
לא יפקפק. שאין פקפוק מועיל לו
ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים ועל ידי פסל שצניחים
מתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול צ"ח צמקרא מיתוקמא
דכפרישית לעיל^א דניהו שני פסלים
צמקרא ואין צ"ח אלא ח' אמות דדופן
עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן
להו לצנכרים מן הסוכה אי נמי סצירא
ליה כרצו דאמר לקמן (סז) סכך פסול
צ"ח מן הלך צ"ח מן האמלע צמקרא
אמות הלכך לא פסלי צנכרים
שצניחים דליכא שיעור^ב פסול צ"ח:
גמ' בשלמא ב"ה טעמיה משום
תעשה ולא מן העשוי. צפסול וכן
מן העשוי לצ"ח ולא לסוכה שאין שם
סוכה עליו וגורת תקרה לית להו
צמקרא צנכרים ואפילו צני ארבעה:
א"ל ב"ש. דצעו תרת: אי משום
גורת תקרה. אית להו דאין מסככין
צנכרים משום הכי לא מהני פקפוק:
דהכי קאמרי בו. כלומר לא מהני
פקפוק אלא נטילה אחת מצניחים
דאיכא מעשה מעליא וגורת תקרה
נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק
הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל
אחת מצניחים: ח"ק. ליה רצי
מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדבר זה
דצ"ח כותי סצירא להו דאין
מסככין צנכרים ולא מהני פקפוק:
ומאי קמ"ל. דסתמא^א למתני' מאי
אשמעינן צ"ח פלוגתא למיתנייה
צמתני': אומר ר' חייא בר אבא בו.
רישא לאו משום גורת תקרה איפלוג
אלא צנכרים שאין צני ארבעה אצל
משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש
ומשום גורת כלים נגעו צ"ח לפסול
עץ מינה ולא מקבלים טומאה גור
צ"ח אלו כלים המקבלים טומאה:

רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא יפקפק. שאין
פקפוק מועיל לו ורצי מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים וע"י פסל שצניחים מיתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול פסל צמקרא צנכרים שיש צ"ח ארבעה: מעזיבה. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צנכר עזרא
(נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלואה ממוכה עפר להחזיק
החומה: ר' יהודה אומר. צ"ח וצ"ח נחלקו בדבר: ב"ש אומרים.
אם צ"ח יש צ"ח תחתיה לשם סוכה:
מפקפק. סותר ומנענע את כולן
ואח"כ נוטל אחת מצניחים ונותן
פסל צמקומה ולקמן מפרש למה לי
תרת: וב"ה אומרים מפקפק. משום
תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת
פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר
צנכרים שיש צ"ח ד' לסקך את כולה
והיינו כרצו ושמאל מתוך לה לקמן
צמקרא: או נוטף אחת מבינתים.
ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי
דאיכא עשיה מעליא: רבי מאיר
אומר נוטף אחת מבינתים אב"ל
לא יפקפק. שאין פקפוק מועיל לו
ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים ועל ידי פסל שצניחים
מתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול צ"ח צמקרא מיתוקמא
דכפרישית לעיל^א דניהו שני פסלים
צמקרא ואין צ"ח אלא ח' אמות דדופן
עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן
להו לצנכרים מן הסוכה אי נמי סצירא
ליה כרצו דאמר לקמן (סז) סכך פסול
צ"ח מן הלך צ"ח מן האמלע צמקרא
אמות הלכך לא פסלי צנכרים
שצניחים דליכא שיעור^ב פסול צ"ח:
גמ' בשלמא ב"ה טעמיה משום
תעשה ולא מן העשוי. צפסול וכן
מן העשוי לצ"ח ולא לסוכה שאין שם
סוכה עליו וגורת תקרה לית להו
צמקרא צנכרים ואפילו צני ארבעה:
א"ל ב"ש. דצעו תרת: אי משום
גורת תקרה. אית להו דאין מסככין
צנכרים משום הכי לא מהני פקפוק:
דהכי קאמרי בו. כלומר לא מהני
פקפוק אלא נטילה אחת מצניחים
דאיכא מעשה מעליא וגורת תקרה
נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק
הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל
אחת מצניחים: ח"ק. ליה רצי
מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדבר זה
דצ"ח כותי סצירא להו דאין
מסככין צנכרים ולא מהני פקפוק:
ומאי קמ"ל. דסתמא^א למתני' מאי
אשמעינן צ"ח פלוגתא למיתנייה
צמתני': אומר ר' חייא בר אבא בו.
רישא לאו משום גורת תקרה איפלוג
אלא צנכרים שאין צני ארבעה אצל
משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש
ומשום גורת כלים נגעו צ"ח לפסול
עץ מינה ולא מקבלים טומאה גור
צ"ח אלו כלים המקבלים טומאה:

רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא יפקפק. שאין
פקפוק מועיל לו ורצי מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים וע"י פסל שצניחים מיתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול פסל צמקרא צנכרים שיש צ"ח ארבעה: מעזיבה. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צנכר עזרא
(נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלואה ממוכה עפר להחזיק
החומה: ר' יהודה אומר. צ"ח וצ"ח נחלקו בדבר: ב"ש אומרים.
אם צ"ח יש צ"ח תחתיה לשם סוכה:
מפקפק. סותר ומנענע את כולן
ואח"כ נוטל אחת מצניחים ונותן
פסל צמקומה ולקמן מפרש למה לי
תרת: וב"ה אומרים מפקפק. משום
תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת
פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר
צנכרים שיש צ"ח ד' לסקך את כולה
והיינו כרצו ושמאל מתוך לה לקמן
צמקרא: או נוטף אחת מבינתים.
ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי
דאיכא עשיה מעליא: רבי מאיר
אומר נוטף אחת מבינתים אב"ל
לא יפקפק. שאין פקפוק מועיל לו
ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים ועל ידי פסל שצניחים
מתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול צ"ח צמקרא מיתוקמא
דכפרישית לעיל^א דניהו שני פסלים
צמקרא ואין צ"ח אלא ח' אמות דדופן
עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן
להו לצנכרים מן הסוכה אי נמי סצירא
ליה כרצו דאמר לקמן (סז) סכך פסול
צ"ח מן הלך צ"ח מן האמלע צמקרא
אמות הלכך לא פסלי צנכרים
שצניחים דליכא שיעור^ב פסול צ"ח:
גמ' בשלמא ב"ה טעמיה משום
תעשה ולא מן העשוי. צפסול וכן
מן העשוי לצ"ח ולא לסוכה שאין שם
סוכה עליו וגורת תקרה לית להו
צמקרא צנכרים ואפילו צני ארבעה:
א"ל ב"ש. דצעו תרת: אי משום
גורת תקרה. אית להו דאין מסככין
צנכרים משום הכי לא מהני פקפוק:
דהכי קאמרי בו. כלומר לא מהני
פקפוק אלא נטילה אחת מצניחים
דאיכא מעשה מעליא וגורת תקרה
נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק
הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל
אחת מצניחים: ח"ק. ליה רצי
מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדבר זה
דצ"ח כותי סצירא להו דאין
מסככין צנכרים ולא מהני פקפוק:
ומאי קמ"ל. דסתמא^א למתני' מאי
אשמעינן צ"ח פלוגתא למיתנייה
צמתני': אומר ר' חייא בר אבא בו.
רישא לאו משום גורת תקרה איפלוג
אלא צנכרים שאין צני ארבעה אצל
משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש
ומשום גורת כלים נגעו צ"ח לפסול
עץ מינה ולא מקבלים טומאה גור
צ"ח אלו כלים המקבלים טומאה:

והא

רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא יפקפק. שאין
פקפוק מועיל לו ורצי מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים וע"י פסל שצניחים מיתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול פסל צמקרא צנכרים שיש צ"ח ארבעה: מעזיבה. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צנכר עזרא
(נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלואה ממוכה עפר להחזיק
החומה: ר' יהודה אומר. צ"ח וצ"ח נחלקו בדבר: ב"ש אומרים.
אם צ"ח יש צ"ח תחתיה לשם סוכה:
מפקפק. סותר ומנענע את כולן
ואח"כ נוטל אחת מצניחים ונותן
פסל צמקומה ולקמן מפרש למה לי
תרת: וב"ה אומרים מפקפק. משום
תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת
פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר
צנכרים שיש צ"ח ד' לסקך את כולה
והיינו כרצו ושמאל מתוך לה לקמן
צמקרא: או נוטף אחת מבינתים.
ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי
דאיכא עשיה מעליא: רבי מאיר
אומר נוטף אחת מבינתים אב"ל
לא יפקפק. שאין פקפוק מועיל לו
ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים ועל ידי פסל שצניחים
מתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול צ"ח צמקרא מיתוקמא
דכפרישית לעיל^א דניהו שני פסלים
צמקרא ואין צ"ח אלא ח' אמות דדופן
עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן
להו לצנכרים מן הסוכה אי נמי סצירא
ליה כרצו דאמר לקמן (סז) סכך פסול
צ"ח מן הלך צ"ח מן האמלע צמקרא
אמות הלכך לא פסלי צנכרים
שצניחים דליכא שיעור^ב פסול צ"ח:
גמ' בשלמא ב"ה טעמיה משום
תעשה ולא מן העשוי. צפסול וכן
מן העשוי לצ"ח ולא לסוכה שאין שם
סוכה עליו וגורת תקרה לית להו
צמקרא צנכרים ואפילו צני ארבעה:
א"ל ב"ש. דצעו תרת: אי משום
גורת תקרה. אית להו דאין מסככין
צנכרים משום הכי לא מהני פקפוק:
דהכי קאמרי בו. כלומר לא מהני
פקפוק אלא נטילה אחת מצניחים
דאיכא מעשה מעליא וגורת תקרה
נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק
הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל
אחת מצניחים: ח"ק. ליה רצי
מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדבר זה
דצ"ח כותי סצירא להו דאין
מסככין צנכרים ולא מהני פקפוק:
ומאי קמ"ל. דסתמא^א למתני' מאי
אשמעינן צ"ח פלוגתא למיתנייה
צמתני': אומר ר' חייא בר אבא בו.
רישא לאו משום גורת תקרה איפלוג
אלא צנכרים שאין צני ארבעה אצל
משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש
ומשום גורת כלים נגעו צ"ח לפסול
עץ מינה ולא מקבלים טומאה גור
צ"ח אלו כלים המקבלים טומאה:

והא

רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא יפקפק. שאין
פקפוק מועיל לו ורצי מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים וע"י פסל שצניחים מיתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול פסל צמקרא צנכרים שיש צ"ח ארבעה: מעזיבה. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צנכר עזרא
(נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלואה ממוכה עפר להחזיק
החומה: ר' יהודה אומר. צ"ח וצ"ח נחלקו בדבר: ב"ש אומרים.
אם צ"ח יש צ"ח תחתיה לשם סוכה:
מפקפק. סותר ומנענע את כולן
ואח"כ נוטל אחת מצניחים ונותן
פסל צמקומה ולקמן מפרש למה לי
תרת: וב"ה אומרים מפקפק. משום
תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת
פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר
צנכרים שיש צ"ח ד' לסקך את כולה
והיינו כרצו ושמאל מתוך לה לקמן
צמקרא: או נוטף אחת מבינתים.
ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי
דאיכא עשיה מעליא: רבי מאיר
אומר נוטף אחת מבינתים אב"ל
לא יפקפק. שאין פקפוק מועיל לו
ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים ועל ידי פסל שצניחים
מתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול צ"ח צמקרא מיתוקמא
דכפרישית לעיל^א דניהו שני פסלים
צמקרא ואין צ"ח אלא ח' אמות דדופן
עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן
להו לצנכרים מן הסוכה אי נמי סצירא
ליה כרצו דאמר לקמן (סז) סכך פסול
צ"ח מן הלך צ"ח מן האמלע צמקרא
אמות הלכך לא פסלי צנכרים
שצניחים דליכא שיעור^ב פסול צ"ח:
גמ' בשלמא ב"ה טעמיה משום
תעשה ולא מן העשוי. צפסול וכן
מן העשוי לצ"ח ולא לסוכה שאין שם
סוכה עליו וגורת תקרה לית להו
צמקרא צנכרים ואפילו צני ארבעה:
א"ל ב"ש. דצעו תרת: אי משום
גורת תקרה. אית להו דאין מסככין
צנכרים משום הכי לא מהני פקפוק:
דהכי קאמרי בו. כלומר לא מהני
פקפוק אלא נטילה אחת מצניחים
דאיכא מעשה מעליא וגורת תקרה
נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק
הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל
אחת מצניחים: ח"ק. ליה רצי
מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדבר זה
דצ"ח כותי סצירא להו דאין
מסככין צנכרים ולא מהני פקפוק:
ומאי קמ"ל. דסתמא^א למתני' מאי
אשמעינן צ"ח פלוגתא למיתנייה
צמתני': אומר ר' חייא בר אבא בו.
רישא לאו משום גורת תקרה איפלוג
אלא צנכרים שאין צני ארבעה אצל
משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש
ומשום גורת כלים נגעו צ"ח לפסול
עץ מינה ולא מקבלים טומאה גור
צ"ח אלו כלים המקבלים טומאה:

והא

רבי מאיר אומר נוטל אחת מבינתים אבל לא יפקפק. שאין
פקפוק מועיל לו ורצי מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים וע"י פסל שצניחים מיתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול פסל צמקרא צנכרים שיש צ"ח ארבעה: מעזיבה. רלפת טיט ודומה לו צמקרא צנכר עזרא
(נחמיה ג) ויעזבו את ירושלים עד החומה מלואה ממוכה עפר להחזיק
החומה: ר' יהודה אומר. צ"ח וצ"ח נחלקו בדבר: ב"ש אומרים.
אם צ"ח יש צ"ח תחתיה לשם סוכה:
מפקפק. סותר ומנענע את כולן
ואח"כ נוטל אחת מצניחים ונותן
פסל צמקומה ולקמן מפרש למה לי
תרת: וב"ה אומרים מפקפק. משום
תעשה ולא מן העשוי ואין צריך לתת
פסל ורצי יהודה לטעמיה דמכשיר
צנכרים שיש צ"ח ד' לסקך את כולה
והיינו כרצו ושמאל מתוך לה לקמן
צמקרא: או נוטף אחת מבינתים.
ואינו צריך לפקפק דצהכי סגי
דאיכא עשיה מעליא: רבי מאיר
אומר נוטף אחת מבינתים אב"ל
לא יפקפק. שאין פקפוק מועיל לו
ור' מאיר לטעמיה דאמר אין מסככין
צנכרים ועל ידי פסל שצניחים
מתכשרה ולשמאל דאמר לקמן (דף י"ז):
סכך פסול צ"ח צמקרא מיתוקמא
דכפרישית לעיל^א דניהו שני פסלים
צמקרא ואין צ"ח אלא ח' אמות דדופן
עקומה אמרינן עד הפסלים ומפקינן
להו לצנכרים מן הסוכה אי נמי סצירא
ליה כרצו דאמר לקמן (סז) סכך פסול
צ"ח מן הלך צ"ח מן האמלע צמקרא
אמות הלכך לא פסלי צנכרים
שצניחים דליכא שיעור^ב פסול צ"ח:
גמ' בשלמא ב"ה טעמיה משום
תעשה ולא מן העשוי. צפסול וכן
מן העשוי לצ"ח ולא לסוכה שאין שם
סוכה עליו וגורת תקרה לית להו
צמקרא צנכרים ואפילו צני ארבעה:
א"ל ב"ש. דצעו תרת: אי משום
גורת תקרה. אית להו דאין מסככין
צנכרים משום הכי לא מהני פקפוק:
דהכי קאמרי בו. כלומר לא מהני
פקפוק אלא נטילה אחת מצניחים
דאיכא מעשה מעליא וגורת תקרה
נמי צטלה לה והאי דאמרי מפקפק
הכי קאמרי המפקפק לא הועיל ונוטל
אחת מצניחים: ח"ק. ליה רצי
מאיר לר' יהודה לא נחלקו בדבר זה
דצ"ח כותי סצירא להו דאין
מסככין צנכרים ולא מהני פקפוק:
ומאי קמ"ל. דסתמא^א למתני' מאי
אשמעינן צ"ח פלוגתא למיתנייה
צמתני': אומר ר' חייא בר אבא בו.
רישא לאו משום גורת תקרה איפלוג
אלא צנכרים שאין צני ארבעה אצל
משופין הן וחלקים וראוין לתשמיש
ומשום גורת כלים נגעו צ"ח לפסול
עץ מינה ולא מקבלים טומאה גור
צ"ח אלו כלים המקבלים טומאה:

והא

זה א מיי פ"ה מהל'
סוכה הלכה ח סמג
עשין מג טו"ע א"ח סימן
תרל"ג סעיף ט:
צו ב ג מיי פ"ה מהל'
סוכה הלכה טו טו"ע
א"ח סימן תרכ"ט סעיף ז
וסימן תרל"ג סעיף ח:

רבינו הננאל

מתני' תקרה שאין
עליה מעזיבה. נסרים
שהבית מקורה בהן ואין
עליהם טיט מפקפק.
פוחה ומרחיב. ודייקינן
בשלמא ב"ה טעמא מאי
משום תעשה ולא מן
העשוי וכל דהו מעשה
מכשיר ואפילו פקפוק
אלא ב"ש מ"ט ופשטנא
טעמא דב"ש משום גורת
תקרה ולעולם נטילת אחת
מבינתים בעי ואפילו
פקפוק לא סגי עד דשקיל
אחת מבינתים. ואקשינן
אי הכי רבי מאיר דאמר
נוטל אחת מבינתים ואין
צריך לפקפק כב"ש היא
ושנינו ר' מאיר סבר ב"ש
וב"ה שוין דמשום גורת
תקרה [גזרינן] ובנטילת
אחת מבינתים [מתכשר]
ואצ"ג דפקפק פקפוק אינו
מועיל ואמרי' מאי קמ"ל
הא איפלוג רבי מאיר
ורבי יהודה בהא סברא
חדא זימנא דתנן מסככין
בנסרים דברי רבי יהודה
ורבי מאיר אוסר
ואוקימנא בנורת [תקרה]
פליגי. ואתנין לאוקימנא
פלוגתייהו בהא דתנן
מסככין בנסרין דברי ר'
יהודה [בנסרים] משופין
לשירות ולתיבות וכיוצא
בהן ומשום גורת כלים
פליגי ונדחת. אלא מתני'
תרווייהו בגורת תקרה
פליגי וסיפא רבי יהודה
היא דא"ל לר' מאיר הא
דגורת [לסכך] בנסרים
משום גורת תקרה טעמא
דב"ש [היא] דאמרנו נוטל
אחת מבינתים אצ"ג
שפקפק אבל ב"ה אפילו
בפקפוק סגי ואמר ליה
רבי מאיר (ל) בדבר זה
שניהן לא נחלקו בדבר זה
שניהן בגורת תקרה.
ושמואל דאמר נסרין
כשאין בהן ד' טפחים
מחלוקת אבל בנסרין
שיש בהן [ד'] דברי הכל
פסולה אלמא ר' יהודה
נמי אית ליה גורת תקרה
אמר לך סיפא בבטולי
תקרה פליגי רבי יהודה
סבר אפילו בפקפוק בטלה
וכ"ש בנטילת נסר
מבינתים ורבי מאיר סבר
לעולם לא בטלה אלא
בנטילה: מתני' המקרה
סוכתו בשפודין בו.
ואקשינן מינה לרב הונא
(בר הושעיא) [בריה דרב
יהושע] (עד) דאמר
בעירובין פרוץ כעומד
אסור לטלטל שאינה
מחיצה והכא תנן אם יש
ריוח כמותן לעשות בהן
(כשרה) [סכך כשר]
שנמצא הריוח סכך כשר
והשפודין כפרוץ וקתני
כשרה

חשק שלמה על ר"ח
(א) נראה דל"ל ואמר ליה ר"מ
דלא נחלקו שניהן בדבר זה
דשניהן אית להו גורת תקרה:

והא